

דער
ישיבה בחור

אדער
דיא ליבע און דיא פיינדשאפט

ספור ארגינאל
מאת יב"א זיו משאט.

ווילנא
שנת תרנ"ח לפ"ק

Деръ Епива Бахуръ
Или либе унь файндшафтъ.
Любовь и ненависть.

Расказъ І. Зива.

ВИЛЬНА.

Типографія Розенкранца, и Шрифтзетпера.
на Лидскомъ переулкѣ, домъ № 250/13. 1898.

ГЛАВ

УЧЕБНИК

ИЗ

Дозволено Цензурою 21 Июля 1898 г. Вильна.

ОБЪЕМЪ

ВЪСЕМЬ

ТОМОВЪ

СЪ

ОБЪЕМЪ

ВЪСЕМЬ

ТОМОВЪ

СЪ

ОБЪЕМЪ

ВЪСЕМЬ

1) דיא ערסטע באקאנטשאפט.

דיא וואו נעמט זיך שוין נישט אין שטאט נ', נאר איהרע שיינע
 רייכע שטראהלן שיינען נאך דארט אין ברעג הימיל, אצייכין דאס וי
 איז נאך נישט פיל ווייט פון אונזער ערדבאל, אונ אזו פאליקטעט ווא
 נאך אין דונקעלן די וועגן פון דינע נובערניע שטאט, וואס נישט ווייט
 פון איר, אויף איינע פון זייא וואס גייט פון אוועקנע שטאט פ.
 מאקרט זיך אינגער אירעשער בחור פון איהר זיבעצין, אהיפער
 מענטש מיט אשיינעם גישטאלט, גענין אים לויפט פון שטאט אשיינע
 מעדען אויך פון זיין עלטער, אונ אים באגעגנענדיג פרענט ווא אים
 האסטני: האט איר נישט גיפונען גייענדיג אדאמסקין אוהר?

— יא — האט ער גינטפערט. אונ דאס איז ער. אונ האט
 גלייך איר איבערגינעפין דעם אוהר וואס ער האט מאקע גיפונען.
 ער האט פארהער זיך גלייך גיפרייט מיט אים, אונ ווי דער שטייגער
 איז האט ער איר נישט נידארפט אוועק געפין אזו האסטני נישט פרעגנדיג
 קיינע סמנים אויף אים, נאר עס איז פראנען מענטשין אויף גאטס
 וועלט, וואס ווי נאר זיי דערזעהן זיך דעם ערסטין מאל קריגין זייא
 אנאמירליכע גיינונג איינער צום אנדערין אונ פילין בייא זיך איינע
 אינערליכע ליבע צום צווייטן, אונ דינען בחור האט אויך גינומען
 ציען די הארץ צו די פריילין ווי נאר ער האט איר דא דערזעהן, אונ
 נאך מער האט אין אים גימאכט איין איינדרוק איר פארקייטערטע
 גיזכט וואס דאס האט איר נאך מער שיינקייט אונ אנגעהימקייט צו
 גיגעבין, דאס ער האט זיך נאר נישט פאמראכט אונ האט איר דערלאנגט
 איר אור וואס זי האט פארלארן גייענדיג שפאצירין, אונ איז העכסט
 צופרידען גינען וואס ער האט אזא פריילין פון מאנגעל אויס-
 גלייזט אונ איר דיא רוהע ווידער גיקערט.

זיא האט אים זייער געדאנקט. — גייענדיג פיידע צום
שטאט, האט זיא אים גיפרעגט פון וואנען ער איז, און וואו
ער גייט.

— איך בין פון דער שטאט פ. און גיי דא ווערן א ישיבה
ב'הור — ער איז אפילו היינט געווארן דאס זאגנדיג. און זיא האט
אים אויך מיט געוואונדערונג אָנגעקוקט דאס אזא שיינער יונג,
וועלכער זעהט גאנץ אריסטאקראטיס אויס, זאל זיין א ישיבה
ב'הור. —

וויא עס זעהט אויס, זייט איך פון איין ארעסען שטאנד,
אלזא נעמט פון מיר דינען רובל, וועט איר האבען אויף אייערע
אויסגאבען, האט דיא פרייליך געזאגט ארויס געקענדיג ארובל
פון טאש.

איך בין צוטאר פון גאר ארעסען עלטערן, און דאך גייא
איך אין דער ישיבה — האט ער זיך אָפגערופען. און ווען איך
וואלט ווירקליך אָרעס גיווען, וואלט איך אויך פון איך גאר ניט
גענומען, דען דאס וואלט אויסזעהן וויא געלאהנונג פאר ביין
צוריק געבין איך אייער אוהר, און דאפיר דארף מען קיינע
געלאהנונג געסען.

זיא האט אים נאך אסאל געדאנקט, און האבן זיך געשיידט.
ער איז זיך אנוועק אין בית הסדרש, און זיא — אין איר פאטערס
הויז, זייערע הערצער ווארען פול פריידע איפער די גוטע אייג-
דריקע וועלכע זיי האבן געסאכט איינער אויף דעם צווייטען.
דען וויא מיר ווייסן האבן זיי זיך שוין פערטרונקען אין ליעבע
וועלכע ערשיינט פלוצלונג, וויא אפיער אין סענטשינס הארץ.
דער ב'הור איז אריין אין בית הסדרש און האט גענומען
א גסרא און זיך געזעצט לערנען. דען עס וואר דאן אין אנהייב
איך, וואס דאן לערנען נאך די ישיבה ב'הורים נאך סעריב. ער
איז זייער מיד געווען פון וועג און האט דערום נור צו טייען

די איבעריגע ישיבה בחורים דאס ער איז אויך גיקומען לערנען .
 אין בית המדרש איז דאן גיווען אויסער די ישיבה בחורים , איין
 שטאמישער בחור , וואס גיט ווילענדיג לערנען קיין זאך , פלעגט ער
 לויט זוכין מיט וועמען צו פארבריינגן דיא צייט , אונ היינט האט
 ער זיך מיט איינעם פון דיא ישיבה בחורים פעסט פארפלוידערט ביז
 שפעט , דען ער איז אויך גיווען אבית המדרש איינגייער , אום צוא
 פארבלענדין דיא אויגען פון זיינע ערשטערין זיין זאלין , מיינען דאס ער
 לערינט דארט .

וויא גיווענהליך האבין אלע אויסגעשטעלט דיא אייגען אויף
 דעם נייען ישיבה בחור וואס איז יעצט געקומען , אונ דער שטאמעשער
 בחור אויך , די ארעמע בחורים האבין אויף איהם קרום געקוקט , דען
 זיין רעכענען אפרישען בחור - וויא ער וואלט קומען זיין משיג גבול
 זיין , אונ זייערע טעג צונעמען , אבער דער שטאמישער בחור ? וואס
 האט ער צו איהם ? - דאך קוקט ער נאך מיט מעהר צארין וויא זיין ,
 אויף איהם ! - דען עס איז דא אויך אזעלכע מענטשין וואס קריגן
 פיינט דעם אנדערין מיטן ערשטן קוק אויף איהם דיא אורזאכע דער
 פון איז , וויא עס ווייזט אויס , ווייל זייערע נאטורען זייען העכסט
 אבגעשיידעט איינער פון דעם אנדערין , אונ זייען ניכויט פון אזעלכע
 עלעמענטן (גרונד זעטצע) וואס זייען ריכטיג דיא נענענזאטן אונ די
 לעצטע ברענגעס פון גוטעס אונ שלעכטעס , וויא די פלוצלינגע ליבע
 קומט דורך די אייניגקייט אין די נאטורען , אזוי קומט די פלוצלינגע
 פיינדשאפט דורך פערשיעדענע געפילען .

אונ דיוער שטאמישער בחור האט אויך גלייך פיינד געקראנען
 דיווען פרישען ישיבה בחור , גיט וויסענדיג , ווער ער איז , אונ נאך
 מעהר , הערענדיג וויא ארעמע בחורים זאנען איינער צום אנדערין ,
 "א , וואס פאר אשאתנער יונג דאס איז !" האט אים אנגעהייבן דיא

הארץ צו קאכין פון צארין, דען דיזע לויבונג, האט ער גערעכנט, איז יענער דאס ניקומען פון איהם רויבען, דען ביז אהער האט ער נישט גיהערט דאס זאנענדיג אויף קיין בחור אויסער איהם.

און אזוי האט אונזער נייער ארעס בחור געקראנען, גלייך אנקומענדיג אין שטאט, אנומע פריינדיק, דיא מאדכען וואס האט ווירקליך אאדעלען האראקטער ווי ער געהאט און אשונא, דעם פוסטין שטאטיגען בחור, וואס וואהר מאקע זיין געגענוואסן. —

(2) דער שטאטיגער בחור.

אויף מארגן נאכין דאוונען האט זיך אונזר ישיבה בחור ווינדער גיזעצט לערנען, און דער גבאי איז צו אים צוגיגאנגען און האט איהם גיפרעגט, וואס מיט איהם איז, און ער איז אים גיפעלין גיווארין דורך זיין זיין ניין און זיין ריידן, און האט אים צו געזאגט צו באשטעלן גוטע טעג, ער האט ווירקליך אזוי געטאן און האט אים באשטעלט טעג ביי די רייכסטע פון שטאט, וואס איינער פון זיי וואר אזוויסער ר' שלמה פאדראטישק און בייא איהם האט ער גידארפט עסן שבת, נישט וויסענדיג דאס ער איז דער פאטער פון זיין הערצענס געליבטע עס איז ניקומען שבת איז ער אוועק אהין, און איז גיווארין ווי צוטיסט געהענדיג דארט די פרייליך און ווא אויך די געליבע געהענדיג אים, ווא האט אין שטוב דערציילט פון זיין אוועק געבין איר די אוהר, און אלע האבן אים אנניקנקט פריינדליך נישט וויא איין ישיבה בחור, און אזוי האבן די געליבטע גאט גידאנקט פאר דיזען גוטן שריט אין די וועג פון ליבע, דען זאנסט וואו וואלטען זייא זיך גיקענט סער זעהן.

צו דיא דריטע רצה פארין בענטשין האט אריין גיטאנצט ביי ר' שלמה אין שטוב דער שטאטישער בחור וואס מיר ווייסן אים שוין פון בית המדרש, גיקלייד נאך דער לעצטער מאדע מיט אהויבע

הוט, אווייטע הארץ, עכט שווארצע שטיינול, און קורצע קליידער
נעט און גיפוצטע אריסטאקראטעס, ער האט זיך טיף פארבייגן
פאר ר' שלמה'ן און זיין פרוי און נאך טיפער פאר זיין טאכטער
און האט זיך גיזעצט אויף אשטול, וויא אקויל האט אים
דערשאטן זעהענדיג דעם נייעם ארעם פֿחור דא, און דער
ארעם פֿחור האט זיך אויך פאר אים זייער דערשראקען גיט
וויסנדיג פאר וואס.

דיזען פארפוצטן פֿחורס פאטער וואר ארייכער אייזנקרעטער,
און גיט ער גיט זיין פרוי ווארין גיפארענע גרויס שטעטישע פון רייכן
שטאנד, נאר דיא ענדערונג פון דיא צייט אין דיא קאנטין דורך דיא
אייזנבאהנען, האט זייער לאנגע אויך גיענדערט און האט זייא פון
ארעם רייך גימאכט, דער אין די צייט פון שטרויענען די פאהנען האט
ער גינומען אויך אביסל אונטער האנדלן מיט אייזן און איז אין קורצן
דער פון זייער רייך גיווארין, אבער גיבליבן אונטערענד און אן
אנעפיל פון קינדער ערציהונג זייערע קינדער האבען זיי גיט גילערניגט
קליינערהייט צו זיין ארענטליך און גוט הערציג, פארקערט אז איינער
פלעגט זיך פארנאגדער וויינען פלעגן זיי אים איינשטילען מיט דעם
שלאגן די איבעריגע, וואס דאס מאכט גיווייגטליך אויף דעם קינדס
הארץ איין אייגנדיק פון פיינדשאפט און שלעכטצקייט, קיין מאל איז
בייא זייא ארויס גירעכט אפערעמדער קינד וואס פלעגט זיך צושלאגן
שפיליגדיג מיט זייערין, אין חדר פלעגן זיי לויט זוכן צו מסערין דעם
צווייטען ביין רבין, און אז זייא פלעגן ווירקן מיט זייערע רייד מען
זאל יענעם שטייסן, ווייזן זיי גיווען מלא שמחה, און אפט פלעגט
דער גוטער מלמד (אנוטער מלמד איז וואס שלאגט מער דיא קינדער
און לאזט זיי קיין פרייען לופט גניסין) — זיי אליין הייסן דעם אנדערין
נעבען א פאמין, און דאן ווייזן זיי נאר גליקליך גיווען, זיי אבער האט
מען

סען קיין מאל אריר ניט גיטאן, דען ווי וויען דאך גביריסע קינדער.
 אז ווי וויען עלטער גיווארין, האבען וויא אויך קיינע בילדונג
 גינאסן, ניט גיפרופט וויערע אייגענשאפטען צו וואס קענען וויא
 נוטצען ווין אין די מענטשליכע גיזעלענשאפט, דאס ווי צו לערנען.
 אונ פיליכט האבן ווי גיהאט נומע אייגענשאפטין צו קענען גרויסע
 קענטעניס, ווי פיל אונזער יוגענד, האבען וואונע שפאשאפנאסט צו
 ווערן גרוישע מענטשן אונ ווי ווערן גרוישע גארניסטן דורך שלעכטע
 ערציהונג, אונ פירנדיג אלעמען אין איין וועג די אויך וואס וויען נאר
 אויף וואס אנדערס גיבארין גיווארין, אונ אזוי האט אויך דער גייער
 גביר וויען קינדער גיהאדעוועט אויף די מאדע, האטין ווי האבין ניט
 גיוואלט לערנען, דאך האבין ווי גימוסט אין בית המדרש ווין, ער
 האט ווי נאך גינעבן אונ גישימיקלט איבער די מאסען, ווי גיקלידעט
 וויער רייד אונ ווי וויען אזוי גיבליכן אונוויסענד אונ שטאלץ, שלעכט
 אונ אויך ניט פרום, ווי מיר קאנען שוין אייגעס פון ווי וואס ביז אהער
 האבין מיר אים גירופין שטאטישער בחדר, אונ פון איצט וועלן מיר
 אים רופן זרח ווי דער הון האט אים אנאמען גינעבין.

זרח איז גיווען דער עלסטער פון דעם אייזיקרעמערס קינדער,
 אונ וויא ער וואר פון געשטאלט וויער שיין האט ער שוין אן מיה פיל
 בעקאנשאפט גיקראנין מיט די שטאטישע פריילינס, אונ ער פלעגט
 זיך שטענדיג בארימען פאר די ישיבה בחורים וויא קלוג אונ העלדעס
 ער פירט מיט וויא אונ פלעגט וויא לויט אבעסין דיא הארץ זאגנדיג
 צו וויא, איר ווייסט געבעד, נאר פון דיא וועלט ניט, איך וואלט ווי
 איר גיווען ניט צו קענען פארבריינגען קיין מאל מיט קיין פריילין,
 וואלט איך ניט דערהאלטן, וואס איז דאס פאר אלעבין אייערער? —
 אין ווארהייט איז וויא בעסער פאר אים גיווען דען אין אזעלכע זאכן
 וואס מער מען לאזט זיך אריין, פאראירט מען זיך אלץ מערער, אונ

מען האט מער צרות פאר נחמה, און צום סוף פירט דאס אוועק אין דער העלע, און גליקליך איז דער וואס היט דעם ערסטן טריט גיט נעבן אויף דיא וועג פון ליידענשאפט, און זיין איז אויף גיט גינג גינען דיא פולע מיידלעך, ער האט גינאלט פירן אליבע מיט הנחען ר' שלמהס טאכטער אויף, און ער האט איר אין דער טהאט גיליבט אונד האט גינאלט מיר איר הייראטין, ער פלעגט אפטער מאכין באזוכן אין איר פאטערס הויז זיך אויספוצינדיג ווי אהתן, איר ליבע צו קריגין, און עס איז לויט גינען פערלארענע מיה, און דעם מאל האט ער זיך נאך שטענערער אנגיציגין און איז אריין מיטן האפענונג דאס איצט וועט ער שוין פיליכט איר הארץ אין ווין נעמין פאנגין, אפער ווי צארגנדיג און ברוגז ער איז גינארין פאטראכטיגדיג דאס זי קוקט אויף אים איצט נאך ווייניגער ווי פריער און דאס זי הייבט אלע וויילע אירע אייגען אויף דעם ארעם בחור וואס ער האט אים שוין פייגט פון פריער, און ווי דער שטייגער איז פון אלע שלעכטע מענשן גיט שולדיג צוא מאכין אין קיין ואך זיך זעלבסט נאר דעם אנדערין, אזויא האט ער אויף גיטראכט דאס איצט וואלט ווא אים שוין גינזיס גיליבט, ווען גיט דער שטן וואלט זיך דא גיטשעלט אפן וועג, און ער האט באשלאסן ביי זיך אים אראב צו יאנען פון וועג מיט וואס ער וועט נאר קענען —.

(3) דעם ישיבה בחרם עלטערין *

יעדען ^{אויפן} איז פיל טייערער יעדער זאך איידער ער האט איהר אלס ער קריגט איהר שוין, און דאס איז איינגישטעלט אין דער נאטור, אום דער שטייגש זאל זיך מאטערין צו קריגין יעדער זאך, דען ווען ער וואלט צוא לוסט צוא דיא זאך האבין פריער וויא נאך דעם, וואלט ער גיט וועלן הארעווען אונד (די"ב)

און אפֿטער שטעלין דעם לעבין אין געפֿאר איהר צו ערגרייכן, און
אזוי זעהן מיר אויף פֿיל גרויסע לוימדיג און רבנים, האטן זיי לייבן
שטענדיג דעם לערנען און דיא לערנערס לייבן זיי דאס גיט אזוי וויא
אנדערע, ווייל וויא קענען אליין לערנען איז דאס ביי וויא גיט אזוי
טייער ווי ביי די וואס קענען גיט, און ביי זיי איז טייערער די נוסע
וואס דאס פֿעלט ווי און דאָהער טוען גיווינטליך רבנים שידוכים מיט
נכירים און האבן דאס רוב איידעמס פֿראסטע מענטשן, און
מאטערן זיך גיט אזוי פֿיל זייערע קינדער פֿאר לומדים צו מאכן וויא
אנדערע וואס קענען גיט לערנען, דען עס איז ביי זיי גיט אזוי טייער
די נאך וואס וויא אליין קענען, ווען אויף וויא האלטן זיך גרויס גענין
אנדערין דער מיט, אפֿער דער מענטש איז דאך גיבויט פֿון
פֿארשידענע עלעמענטן (יסודות) און ענטהאלט אין זיך צווייערליי
נאטורעס וואס זייען ריכטיג פֿארקערט איינער פֿון דעם אנדערין,
צ. ב. ש. וויא שטאלציקייט און דעמוטהיגקייט, פֿינדשאפט און
ליבשאפט א. ז. וו., און ער פֿאנוצט אפֿטער דיא ביידע פֿארקערטע
זיטן (מדות) גענין איין נאך, וויא עס פֿאסט זיך פֿאר אים, און אזויא
שטאלצירן זיי מיטן לערנענוועג זייער ועלפֿסט ליבע דאס טרעפעוועט,
און האלטן דאס גיט גרויס, אז עס איז פֿאר וויא נוסציגער
אזויא צוהאלטן.

איינער פֿון אזעלכע לומדים וואר דעם ארעם כהורס פֿאטער
ער וואר איין עלוי אין ווינער יונגענד, און אים האט פֿאר זיין איידעם
גינזטיגן ארייבער איד וואס האט גיט נישט געלערנט, און דאָהער
האט ער גרייך גינזט פֿאר זיין איידעם טאכטער אכאן אזוייל
דערנער, און האט גיקראנין דיען ערוי, וואס נאך דיא קעסט און
נאכין שווערס מויל האט ער זיך אויף ווייניג אין גישעפט גימקסט, און
דיא שניט קראס האט זיין ווייב גיפֿירט, און דאָהער וויא אויף דיען

פרוי וואר קלוג און נישיקט, דאך גייט נישאלס נישט אַנישעפּט וואס אַפּרוענציקער איז דיא פירערקע, און וויער קראם האט אויף אַנגיהייבן אונטער צוגיין נאכין שווערס טויט, ווייל פאר איין פרוי איז גיווען דער נישעפּט צוא גרויס צו פירען אליין דעריבער איז זיא ניקומען צוא אַנידעריגע לאגע, און וויא האבין זיך אזויא נילעכט אקאנאמיס, ווען אויף גיט גאר אַרעס, דאך אלס יורדים.

אונזער דוד איז נאך אין דיא ערסטע בעסערע צייטן נישארין גיווארין און האט קיין ערציהונג נישאסין פון פאטערס זייט, דען ער (דער פאטער) אליין האט נאך ערציהונג גידארפּט, דען ער וואר נאך דאן נאנץ יונג און האלב ווילד און דווק דורך די גרויסע עהרע וואס אלע וואבין אים גיגעבין, און דורך דיא פלוצליכע פארבייטונג פון אישיבה כהור אויף אַגבירס איין איידעם, דאך האט פאר אים וואס וואר פון גאטור נישט, געהארגאס און פייהיג איז פאר אים גינג גיווען די מוטערס ערציהונג, וואס זי וואר נאנץ קרע און געלאסין און איז דאָהער מיטין מאן אויף אויסניקומען אן צאנק.

אין די לעצטע צייט האט דער פאטער גיהייסן דודין צונעמען פון לערנען אין געשעפּט, דען דערנען קען ער דאך — ; אָבער דוד האט קיינע נאטירליכע גייגונג צום נישעפּט גיהאט, און וואר נישאפּין גיט מיט דיא הענט גאר מיטין קאפּ צו אַרבעטן, דרום האט ער דיא מוטער גיבעטן זי זאל אים אויף הוצאות געבן און ער וועט בעסער גיין לערנען אַנדערס וואו, און איז טאקע אַוועק אן פאטערס וויסן, ווי סיר האבין אים שוין גיזעהען אין גער בית המדרש —

(4) די רעוויזיע.

דוד האט זיך גילערניט דוהיג דעם גאנצן זומער, דען זיין שווא זרח האט אים גיט גיקעגנט קיינע שלעכטעס טאן, זאגן דאס ער ליבט

זיך

זיך מיט דעם פאדראציקס טאכטער וויא ער פארשטייט, וואס דאס
 איז גיווינליך ביי אונז אנרוישער זינד, האט זיך זיך גישעמט מען
 זאל גיט זאגן דאס זיא האט אישיבה ביהור אויסדערנוויילט איידער
 אים, אונ קיין אנדער זינד האט ער אויף אים גיט גיפונען. אויסער
 דעם איז ער גיווען פארטאן אין באדין זיך, אונ שפאצירן גיין, אונ
 האט קיין צייט גיהאט וואס צו טאן וועגן דעם, אונ דוד האט זיך
 אן גילערינט אסאך גמרא, אויך האט ער גיקראגן עטליכע מליצה
 כפרים, אונ ווי ער האט הגד פון פריער גוט גיוואוסט, האט ער זיך
 דא אויסגילערינט גיין צו שרייבן מליצה ברוך אונ שירים; ער פלעגט
 אפט קריגן ארוישיסען אדער אדויטשיסען ביכעל, אונ פלעגט זיין
 לעוען ווי ער האט ווייניג דייע שפראכען גיקענט, דער רעכטער ציל
 אפער ווינער איז גיווען דער לערנען די גמרא, דען ער האט ווירקליך
 גירעכנט צו ווערען מיט דער צייט א רב, אונ נאר גיט צו זיין נאר
 אונוויסענד, האט ער גילערינט אפסל וויטינע קענטעניס אינגיהייטנים,
 אפער ווי דער ווינטער איז אנגיקומען, אונ זיך איז גיווארן אנרעסערער
 איינגייער אין בית המדרש, האט ער גינעמען היטין דודס מריט אונ
 האט איהם גיהאפט אמאל בייא נאכט וויינענדיג פארטראכט איפער
 אדויטשעסין ביכיל, ער האט גלייך אופגיוועקט אלע ישיבת ביהורים
 וואס האבן שוין גישלאפן מיטין שמיט אונ מען האט צוגינעמען פון
 אים דעם ביכיל אונ וויא האבן גימאכט ארעוויינע אין דודס קעסטיל
 אונ האבן דארט גיפונען נאך איינינע ספרים, העברייעסע, רוסיסע
 אונ דייטשישע, אונ מארגן האט דער מיט גיקאכט דער בית המדרש,
 אלע האבן דודין אנגיקוקט ביסטרע אונ גיזידילט, די קינדער האבן
 פון איהם גילאכט, אונ ער האט קיין ווארט גיקענט ריידן, אונ עס
 איז אים געבען דיא וועלט איינע גיווארן, ביז ר' שלמה פאדראציק
 איז צו אים צוגינאגן, אונ האט אים אוועק גיפירט צו זיך, דען ער

האט נאר אנדערע מיינונגען וועגן דודין ניהאט, און אים איז ער נאך מער גיפּעלין גיווארין דורך דיווען גייעס.

דיא ישיבת בחורים האבין דודין גיט האלט ניהאט איבער זיין שענערין געשטאלט, זיין בעסערין פידרוג, און זיין מער קענען לערנען וואס דיווע אלע זייען אימער אונפערצייילכע זינד, און וויא זיי האבין זיך דערוואוסט דאס ער לעריגט קענטעניס אויף, אזוי האט ער דאך נאך אמעלה מער פאר זיין, האבין וויא אים נאך פיינטער גיכראנין און האבין איין ארט גיפונען זיך גיטס צו זיין אן אים, און זיך אביסל פארנערסערין דער מיט וואס זיין לערנען קיינע קענטעניס, ביי דיא פארפרומטע מענטשן, דען אז די וואס נעמען זיך אן גאטס קרוינדעס, וואלטין ווירקליך פון גאטס קרוינדע וועגן מיינען, דאן וואלטין זיין זיך גיט דארפין פרייען, נאר פארקערט נאך פארזארגט ווערן אז זיי גיפונען איינעם וואס טוט נאט ווידער ווילען נאך זייער גידאנקין נאך; אויך וואלטין זיי רודף זיין ווי דעם וואס זיי, גיפונען עסינדיג אום תשעה באב, אויך דעם וואס הולעט גיט און איז גיט פרייליך אום יום טוב, דען דאס איז אויך אזינד גענען גאט, אבער אז זיי ווילן גיפונען אויף יענעם זינד און ווכין צו גיפונען און אז זיי גיפונען שוין, ווערין זיין מלא שמחה, וויא דיווע ישיבת בחורים, איז דאס אצויבין אז זיין נעמען זיך גיט אן פאר גאט, נאר מיט זייערע שלעכטע הערצער דאס זיין פארגינען גיט יענעם זיין רוח און לעבין, טוען זיין זייערע טהאטין, און דאדער ארט זיי גיט אז יענער איז עובר איין עבירה און האט קיין הנאה דער פון וויא צ. ב. ש. גיט הולענען אום שמחת תורה אדער פורים —.

אבער ר' שלמה וואס איז גיווען אמענטש מיט גיפיל און אייניגע מאסען גיבילדעט, און האט זיין טאכטער חנהען אויך גילאזט לערנען וויסענשאפט, ער האט זיך ערבארעמט איבער דודין, און וויא ער

האט פארשטאנען דאס מען וועט אים שוין מער קיין טעג געבן, האט
ער אים אריין גינאמען צו זיך אין שטוב ער זאל עסין אויף זיין טיש און
זאל מיט זיין טאכטער לערנען העברייס און זיא וועט אים לערנען
רושים און דייטש, און אזוי איז גאר דוד'ן אנגליק גיטעהן דורך דעם
וואס זיך מיט זיין קאמפאניע האבן אים אונגליקליך גיוואלט מאכן,
און זיך האט דאס גיטעהן און האט שיר דיא פאפלעקצע באקומען.

(5) דיא רעמונג.

דוד האט ביין פאדראציק אין שטוב אנגיהיבן צו לערנען מער
קענטעניס און ווייניגער גמרא, און ער איז דערגאנגען גוט אידעשע
היסטאריע און האט אנטון באגריף אין גאנצן העברייש'שן ליטעראטור
גיכראטין; דער ציל פון רבנות, האט אים זיך שוין גיט גילוסט, און
פלעגט דא הער אומגיין שטענדיג פארטראכט וועגן זיין תכלית, און
וועגן אייניגע רעליגיאנע אופקלערן; איין מאל איז ער זיך אזויא
גיגאנגען איינער אליין שפאצירן לעבן אוואלד גיט ווייט פון שטאט
און האט זיך גיטראכט וויינע גידאנקן וויא גיווינגליך, פלוצלינג האט
ער דערזען וויא איין הערר שטייט לעבן אכויס מיט אפיסטאלעט אין
האנד, און צילט צו שיסען אויף אדאמע מיט אהערין וואס גייען פון
ווייטין. דוד האט אים אנגינאמען האסטג פון הינטן דאס דער
פיסטאלעט איז אראפ גיפאלן אויף דער ערד און דער הערר האט זיך
פון אים גיט גיקענט ארויסדרייען, זייא האבן זיך אוויילע גיראנגליט
ביז די ראמע מיטן הערין ווייגן גאחנט צו גיגאנגען, דער הער מיינענדיג
אז דוד איז אמערדער וואס וויל דעם הערין בארויבן, האט ער איין
גישרייא גיטאן צו דוד'ן: וואס ווילסטו פון אים?

— דוד איז שוין פארמאטערט גיווען און האט קאם אויסגירעם
דאס דער הערר האט זייא גיוואלט שיסין מיט דעם פיסטאלעט וואס

דא לינט אונ ער האט אים אָפֿגיהאלטן - . דיא דאָמַע האט גלייך
דערקענט דעם העררן אונ האט גיזאנט ווייַער צושראקן אז עס איז
וויא דוד וואנט, דען דיזער הערר האט איר גיליכט איידער ויא האט
גיהייראטעט אונ ווייל ויא האט אים ענטזאנט, האט ער גיזאנט דאס
ער וועט ראכע נעמען, אונ וואלט דאס איצט אויסגיפירט ווען גיט
דוד. דיא דאָמַע וואר דעם גוכערנאטארס טאכטער אונ דער הער
איר געמאהל, דער לעצטער האט גלייך אָנגינומען דעם אָרון, אונ
ער מיט דוד'ן האבין אים אָנגיהייבין צוטאסצעגען אין שטאט, וויא
וויא ווינען גיקומען נאנט צום שטאט, האבין ווי איהם איבערגיגעבין
צו סאלדאטן וואס ווי האבין באגעניגט, אונ דוד איז מיט גינאנגין
צום גוכערנאטאר, עס פארשטייט זיך דאס אלע ווינען פארוואונדערט
ניווארין צו זעהן דוד'ן גייענדיג מיט'ן גוכערנאטארס טאכטער ביו
מען איז דערנאנגין די מעשה, אונ דאס פארשטייט זיך אויך דאס
דער גוכערנאטאר האט גרייליך גידאנקט דוד'ן, אונ ער האט צו אים
גיזאנט דאס ויין הויז איז אפען פאר אים ווען ער וועט וואס קומען
כעטין בייא אים, דער איידעם האט אים גישיינקט אגאלדענעם ווינער
אונ די טאכטער האט אים גיגעבין אטייערין רינג, אונ אזו האט ער
זיך גיגעניגט מיט אלעמען פריינדליך אונ איז אוועק.

6.

איין אינטעראסענדער געשפרעך .

דאך איז קיין גוטעס אויף דער וועלט גיטא עס זאל זיך נאר
קיין ווייניג שלעכטעס דרינען נעפינען, אונ אזוי אויך דיזער גליק וואס
האט דא דוד'ן גיטראפין, האט אים גרויסע זאג אונ הערצענס ליידן
אָנגימאכט, דען אז ער איז ביין גוכערנאטאר גיווען, האט ער אים
ניסרענט (ר"ב)

ניפֿרענט צו ער קען גוט דיא רוקיסע שפראכע דאן וועט ער אים דיא בעסטע שטעלע אין ווין קאנצעלאריע געבן, אבער ער האט דאך נישט וואס דיא ווארטייט דאס ער וואר נאך נישט פאלקאם אין דיזע שפראכע, אלא האט ער אים מער נישט צו געזאגט צו ערפילען זיינע פארלאנגן ווען ער וועט אים בעטן, און דאס האט אים גיגריזעט אין הארצין און גיגומען דעם לעבן.

א, מיין ליבסטע, האט ער אמאל גיזאגט אין אלאנגין נישפֿרעך צו חנה'ן, וואלט איך דיא רוקיסע שפראכע גוט ניקענט דאן וויא גליקליך וואלט איך גיווען, אנרויסע שטעלע מיט געלט און עהרע וואלט איך גיהאט, און עס וואלט אונז גרינג גיווען צו קומען צו אונזער ציל, דען דייענע עלטערין וואלטן מיר דאן גיוויס פאר איין איידעם גיוואלט האבן, אבער איצט וויס איך נאר נישט פון וואס איך וועל לעבן אויף גאטעס וועלט, און צוקומען צו אונזער וואונד איז קיין וועג דא. א, בעסער וואלט איך נאר קיין ביסיל קענטעניס אויך נישט גיוואוסט, דאן וואלט איך לוסט גיהאט צו לעבן פון רבנות אדער פון לערנען מיט קינדער, און דאן וואלט איך אויך קיין נופיל גיהאט צו פארשטיין וויא גוט עס איז אזא פרוי וויא דוא בינסט צו האבן, און וואלט ניקענט געמען איינע פון די קצבעסע אדער באנדערסע אונרויסענדע טעכטער ווי אנדערע ישיבה בחורים, אבער אומגליקליך בין איך דאס איך בין אראב פון דיא אלטע וועג און צו קיין נייע נישט ניקומען, איך וויס וואס גוט איז, און בין נישט ווערט צו האבן!

-- ווארף ויך נישט אזוי העראב, האט חנה ייך אפגירופן, און איך זאג פארקערט דאס נאר אזעלכע מענטשן וויא דוא ווינען דיא בעסטע אויף דער וועלט, דען פון איין ווייט זעה איך אונרויסענדע מענטשן, וואס ווייסן אליין נישט און לערנען דיא קינדער נישט קיין זאך וואס גוצט צו דיא וועלט, ווייל וויא זאגן שטענדיג, דאס דיא

וועלט

סוף

(176)

176

וועלט איז הבל הבלים ! האטן אין ווערע הנדלען מאכן וויא אלע
פאלשן מיטן צווייטן אום צו פארבעסערן ווער לאנג אויף דער
וועלט, אפער דס הייבן ווי גיווינליך אן צו טאן אז ווי גייען ארויס פון
די עלטערניס הייזער נאך קעסט אונ האבן נאר ניט פון וואנענט
אן צוא הייבן צוא לעבן אויף דער וועלט אויסער פון שווינדל
אונ אפנארין דעם צווייטן, אפער צוא ערציהען דיא קינדער
אין ארדענונג אונ וויא צוא מאכן פאר מענטשן וויא זאלען
קענען רוהיג אונ ערליך לעבן ניט וויא וויא, אויף דרום זאגן וויא:
וואס וועלן מיר מאכן פאראנדקעס אויף דיא הבלדיקע וועלט, ויא
איז ווירקליך אזוי צו אזוי אלץ נאר גיסט ! וואס דאס האבן מער
ניט גיקענט זאגן אונזערע עלטערין אין מיטעל אלטער צייט וואס
האבן ניט גיקענט לעבן אויף דער וועלט מיט רוה אונ פארנעניגענד
אפער איצט אז מיר קענען אויף רוה אונ פארנעניגענד האבן דען
די פעלקער ווען אונז שוין ניט רוה ווי פארצייטן, ווארום זאלן מיר
זאגן אז די וועלט איז הבל אונ וואס וועט העלפן אונזער זאגן —
אונ פון אנדערין וויט זעה איך גאטלאזע מענטשן וואס פירן זיך
אונ ווערע קינדער אן תורה, אן תפלה וואס דיזע בריינגען צוואר
צום אייביגען גליק וואס מיר קענען ניט לייקענען אויף דיא
קומעדיגע וועלט, דען צוואר איז אויף דער וועלט, מער שלעכטס
דא וויא נוסם, אונ נאך מער דאס דיא שלעכטס האבן דאס רוב
דיא נוסע מענטשן אונ דיא נוסם דיא שלעכטע מענטשן, אונ
ווען אויף דיא קינפטלע וועלט וואלט ניט פארקערט ווין, דאן
וואלט דאך דער פאשעפער אומנידעכט בלייבן. אפער דיזע
מענטשן ווען קאלט אין גלויבן אונ היטן ניט ווס גאט הט גיהייסן
מיט מענטשן פירן וויא זיך אפילו בעסער אונ ערליכער, ווייל
וויא ווען רייכער, וויא ווען נוסצבארע מענטשן צו דיא וועלט

גיווינליך

(די)

גיווינטליך, און דארפן ניט לעבן פון ווינט, און דאס אויף ווייל
 זיין האלטן דאך גרייליך פון דיא וועלט, איז זיין שווערער צוא
 טאן שלעכטעם דעם צווייטן אין דיא וועלטליכע אינטערעסן
 ניט וויא יענע וואס האלטן דיא וועלט פאר נאר ניסט פארן
 צווייטן דאך אז עס קומט זיין צוא דער האנד אנרויסער אקט,
 וואס מען קען פון אים אסאך פרפיט האבן, דאן טוען זיי עס גרייליך,
 ווייל מיט דיא סך געלט וואס זיין וועלן דורך אים באקומען,
 וועלען זיי קענען זייער עהרע באשיינען נאך מער וויא פריער, וואס
 בייא זיין שפילט די עהרע דיא נאנצע ראילע ניט דיא אמונה,
 וואס נאר זי קען אבהאלטן פון גרעסטן אקט וואס קען רייד מאכן,
 ווען דער מענטש איז ניט איינגוויינט צו טאן אזעלכע אקטן, ווען
 אויף ער איז איינגוויינט צו דרייען אין זיינע גישעפטן איבער זיין
 קאפיקע - אבער מיט גאט פירן זיך אונזערע גיימאדישע אידן
 נאר שלעכט, זיי זיינען טאג אין טאג עובר אויף עטליכע פארואגן
 און האבן קיינע אידעשע געפילען אויסער דעם נאמען איד -
 און אזויא זיינען גאנץ ווייניג וואס בייא זיין זאל זיך פארזייניגן
 דער גלויבען מיט וויסענשאפט, דיא ערליכקייט מיט לייטן און
 דיא פרומקייט מיט גאט, און דיא גליקן פון דיא וועלט מיט
 דיא קומענדיגע, וואס דיר גיפן איך איינעם פון דווען קליינעם
 בעסטן צאל מענטשן און דוא וועסט נאך שפעטער דער גיין
 מער קענטעניס, וועסטו טאקע זיין לייטן גלייך -
 זיינע רייד זיינען ביר טייער, האט דוד גענטפערט, און
 זיי האבן ביר גרינגער אויפן הארצין געמאכט, דאך ואגסטו אליין
 ליבע, דאס עס זיינען ווייניג דויער סארט מענטשן, און וויא
 עס איז באוואוסט לעבן דיא ווייניגערע איבעראל שלימער
 אויף דער וועלט -

איצט גיפינען זיך שוין מער אַזעלכע מענטשן וויא פֿאַרהער
אונ מיט דער צייט וועלן וויא זיך מערין אָן צווייפֿעל, אונ גיט
פֿאַרנעם דאָס מיין פֿאַטער איז אויך פֿון דיזען סאַרט מענטשן,
אַלואַ דאַרפֿסטו דעם האַפֿענונג גיט פֿאַרלירן — מיט דיזע
ווערטער וואָס חנה האָט גירעט אַפֿיסיל איבעראַסט, האָט זיך
ווייטער גישפּרעך גיענדיגט דיזען סאַל.

7.

זרחם שלעכטשקייט.

דורך האָט זיך גינומען פֿעסטער צו קענשאַפֿט, אונ איבערהויפֿט
צו דערלערנען דיא רוסיסע גראַמאַטיקע ביז גרונד, אָבער זרח
וויין בלוט פֿיינד האָט גיט גיקענט זעהען וויא רוהיג ער לעבט זיך
אונ נאך מער דאָס ער האָט אים זעלכסט צו דיא לאַגע גיבראַכט,
אונ זיך נאך פֿאַרלעד גימאַכט בייא ר' שלמחן אין הויז. ער האָט
שוין נאר אַפֿגיהערט צו האַפֿין חנה'ס ליבע צו קריגן, דאָהער
האָט ער איר מיט איר געליבטן פֿראַסט גיוואַלט אָן טאן צרות
אַלס ראַכע — ער האָט גיקויפֿט פֿאַלשע מטבעות אונ ער האָט
וויא באתאלטין אין דודס צימער אונ האָט דאָנאַשעוועט דעם
פֿאַליצמייסטער דאָס בייא ר' שלמחן איז פֿראַנן פֿאַרשע מטבעות.
מען האָט גימאַכט אין אַביסקע אונ מען האָט טאַקע גיפֿונען
אַלע הויז לייט האָט מען אַריין גיעצט, נאר דורך אַפֿאַרענקע
ווייזע וויא לייט גיקומען אין אַקורצע צייט, אָבער פֿאַר דודין
וואָס איז גיט קיין שטאַטישער, אונ כּפֿרט נאך אַהאַלכער אַפֿיקורזס,
האָט קיינער קיין פֿאַרענקע גיגעבן אונ ער איז זיך גיבליבן ויצין
געבעך אליין אונ עלענד.

ר' שלמה האט זיך נישטאטערט ריין צו מאכן פון דעם זיך
און אויך דורך, אבער עס האט נישט ניהאלפן, ביז עס איז אמאל
דער גופערנאטאר דורך גינאנגען דיא טיורמעס, און האט יעדער
ראסטאנט גיפרענט אויף זיין זינד און אז ער איז גיקומען צו דורך,
האט ער אים דערקענט.

דוד איז אים צו דיא פיס גיפאלן און האט גיזאנט מיט גיוויין,
דאס דיא מטבעות זיינען גיווען אונטערניווארפענע, דער
גופערנאטאר האט פארשטאנען דיא ריכטיקייט און האט נישטאכט
גלייך אסלעצטווא גאר צום שיין, און אלע זיינע ארויס ריין
דער פון.

דוד האט זיך צוריק צו ר' שלמהען אין שטוב אומניקערט,
און זרח האט ווידער נישט אויסגיפירט, צוואר האט קיינער גיוואוסט
אז דאס האט ער גיטאן, אבער דוד האט פארשטאנען אז דאס
איז זיין ארבעט, ער האט אבער דאס פאר קיינעם נישט גיזאנט
נישט וויסינדיג קלאר.

זרח האט אבער נישט גירחהט און האט לויטער גיזוכט שלעכטן
צו טאן. ער האט זיך פארשאפט אווייסן קיטיל מיט אליילעך,
און וויא פון הנחם צימער איז אריין אפענשטער אין אנארטין,
פלעגט ער בייא גאכט פארבייא לויפן לעבין פענצטער אנגיצינין
אין חייסין איר צודערשרעקען מיט דינען טויט שרעקענים.

חנה האט זיך זייער דערשראקן דער פון, וויא אויך זיא
איז גיפילדעט גיווען, און האט דאס ענדעקט פאר דורך, און
ער האט גלייך פארשטאנען דאס זרח איז דא אין דעם שפיל
אויך, דאהער האט ער צו איר גיזאנט: שרעק זיך נישט דער פאר,
דען דא איז איינס פון דיא בייידע: אדער עס דאכט זיך דיר,
אדער אמענטש טוט דאס מיט פלייס דיר צושרעקן -

אז

איך האב אויף צום ערסטן גירעכניגט דאס עם קען זיין
עם האט זיך מיר גידאכט, האט חנה גיענטפערט. אבער וויא
איך האב דאס שוין עטליכע מאל גיזען, בין איך שוין גאר וויא
צומיקסט ווענען דעם, דען וואס פאר אסענטיש אונ פאר וואס זאל
מיר ווער דאס טאן?

אונ איך וועל דאס היינט בייא נאכט דערגיין, האט איר
דוד פארזיכערט, אויב דאס וועט היינט ווידער גישעהן, איך וועל
דא פארבלייבן, אונ וועל דאס אויף זעהען, דאן וועל איך ארויס
לויפן אונ דאס אן חאפן. —

אונ דא וועסט גאר קיין מורא נישט האבן? האט חנה אים
פארוואונדערט גיפרעגט.

גיין, האט דוד גיענטפערט, דען דאס איז גיוויס קיין טויטער.
פאר וואס נישט? האט חנה ווידער גיפרעגט, טרעפט דען
נישט אויף דער וועלט וואונדער וואס עם איז נישט נאך אונזער שכל
נאך אונ נישט נאך דיא גאטור נאך? אונ פאר וואס קען דיווער
וואונדער אויף נישט גישעהן? —

איך וועל דיר אויף דאס אריכטיגן אנטווארט געבן,
האט זיך דוד אפגירופן, גאר פריער סוז איך דיר זאגען דאס פיל
גיבילדעטע טרעפט וויא דיר דאס וויא געמען גלויבן אועלכע
וואונדער וואס וויא האבן פארהער נישט גילויבט ווען וויא קומען
צו דער האנד אונ וויא קענען וויא נישט פארשטיין, אבער אין
דער טהאט איז פראגען גרענעצען וואס מען דארף אלע מאל
גלויבן, אונ וואס מען דארף קיין מאל גלויבן, דען גיווינגלדיג
זאגן די אפערנלויבער אויף אז עם איז דא אפערנלויבער, גאר ווי
גלויבן ריכטיג, אונ אויך דיא אומגלויבער זאגן דאס עם איז
פראגען אומגלויבער, גאר ווי גלויבן וויא מען דארף. — גאר דער

גרענעץ

(די"ב)

גרענעץ פון גלויבן איז אזוי: וואס עס איז גענין דער נאטור,
טאר מען נישט גלויבן, און וואס עס איז איבער דער נאטור,
דארף מען גלויבן, דאס הייסט, אויף דיא זאך וואס עס איז
פראגען ריכטיגע באווייזן (מופתים חותכים) פון שכל און פון
נאטור דאס דאס קען נישט זיין, קען דאס טאקע קיין מאל נישטען,
אבער אויף דיא זאך וואס עס איז נישט קיין ריכטיגע באווייזן אז
דאס קען נישט גישען, ווען עס איז נישט קיין ריכטיגע באווייזן
דאס דאס קען זיין, אויף דרוף באשטייט דיא אמונה, ביז דיא
גליקליכע צייט וועט קומען דאס מען וועט אלץ ווייסן נישט גלויבן
ווי עס שטייט, ומלאה הארץ דעה. — און טויטע זאלן קענען
אום גיין אויף דער וועלט פאר תהיית תמית, דאס איז גענין
דער נאטור, און אזוי איז דאס גיוויס אלעבעדיגער מענטש ווער
עס לויפט דא פארבייא אין טויטע קליידער.

דער וויילע איז גיווארן נאכט און אז עס איז פינצטער
גיווארן האבן וויא טאקע דערזען פארבייא לייפנדיג דעם ווייסן
גישטאלט רעבין פענצטער.

דוד איז האסטויג אריין אין גארטן און האט פֿעסט אנגינאמען
דעם קיטיל אויסשרייענדיג זרה!

זרה איז גיווארן בלאס וויא דער קיטיל און האט זיך פון
אָרט נישט גיקענט רירן.

דוד האט אים אראפ גישלעפט דעם ליילעך מיטן קיטיל
און האט צו אים מיט אַשטארקע שטימע גיזאגט דיזע ווערטער:
צוואר פינסטו ווערט דאס איך און חנה זאלן דיר אנקלאגן אין
פאליצייא, און דאן וואלסטו אפינצטערין סוף דער פאר האבן,
אבער איך וויל דיר קיין שלעכטעם טאן, און איך רעבן דאס
דער מיט וואס איך ווייז דיר מיין גוטסקייט דאס איך האב דיר

מיין

(די"ב)

מיין אומזיסטער פיינד גיחאפט אונ זיך דיר אונזע אין אונזע
וועג וועסטו זעהען וואס גוטסקייט איז אונ וועסט פון היינט אין
אויף בעסער ווערן .

דער גאנץ האט ער אים גילאזן גיין אונ דוד איז אריין צו
הנהען אונ האט גרייליך גילאכט מיט איר פון דא זשענע .

8.

גרויסע ענדערונגען .

דער גוטער דוד האט זייער גוט גיטאן וואס גי איז זיך
מיט זרחין באגאנגן מיט גוטן . דען מען טאר קיין מאל אין
אומזיסטן פיינד אויף קיין שלעכטס טאן זיין צארין מער גיט
צו היצין , פארקערט מען דארף אים יגט טאן וויא שלמה זאגט:
אם רעב שונאך האכילתו דחם . אס הייסט , אז דיין פיינד איז
הונגערניג , שפייזע אים . ברויט . אונ זרח איז טאקע אונזע
עפעס וויא צומיר זעהענדיג וויא זיין פיינד האט אים גיט
באצאלט פון זינע שלעכטן וואס ער טוט אים גאר אומזיסט ,
אונ ער האט שוין ביא זיך באשלאסן מער דודין גיט רודף צו
אונ גאר אונזע צו פארין פון נ' , דען ער האט זיך בארעביגט
וויא שלעכט ער פירט זיך דא אונ עס ווערט פון אים גאר גיסט .
ער האט דאס פארנישטעלט זינע עלטערין אונ זייא
ווייסנדיג דאס ער האט שוין אשלעכטן גאטען באקומען אין
שטאט אונ וועט שווער אשידוד קריגן האבן זייא איינגיטמיט
ער זאל פארין קיין אויסלאנד , אונ איז טאקע אונזע גיפארין פון
נ' סוף ווינטער קיין ב' אין גערמאניע .

אין דא צייט איז גיקומען צו דודין אבריה פון זינע

עלטערין

(ד"ב)

עלטערין ער ואל קומען אהיים, און ער איז אויף ארזים נופארין
פון נ' קיין פ', זיין גיבורטשטאט, ר' שלמה'ס הויז גייןד און
בפרט חנה האבין אים פריינדליך דורך גילאזין און ער האט זיך מיט
זיין גינעגנט וויינענדיג. דיא צייט לויפט פארנוערן, און עס איז
אונזער פאלד צוויי יאהר זיך גאר ניט ארום קוקענדיג, זעה האט
דארט אקיסיל גילערינט און אסך גיהולטייעט, און האט דאך דורך
דיא הילף פון וואס עס העלפט אלעמען אין ווייערע גויטין, דאס
הייסט דורך דיא געלט, גיקראגין אדעסטאט אויף דאפעלטע
פוכפיהרונג, האטן ער האט דיא איינפאכע אויף ניט גיקאנט,
און איז זיין אראפ גיקומען אהיים שטאלץ און האכמוטהיג,
דאס עס איז מיט אים גאר ניט גיווען צו ריידן. דיא עלטערן
האבין זיך אויף גרוי גיהאלטן מיט אים, און אלע אין שטאט
האבין אים אויף פבד אבגלייבן ווי עפעס רעכטיג, דען גיווינטליך
ליידן אונזערע אידן ניט איין אייגעל וואס לערינט זיך קענשאפט,
און ווייטן אים חושד דאס ער דאווייט שוין ניט און האט פיינט
דיא גמרא אבער אזא איינעם וואס האט זיך שוין אויסגילערינט
און קען פארדינען דורך וויינע קענטעניס געלט, דעם שעטצן
זיין און גיבן עהרע איבער דיא מאסען, און פון אים געבענווען
זיין שוין גאר ניט דאוונען און דערנען, דען ער איז זיך
אקענער, אמשכיל פון דיא היינטיגע! און אזוי האבין זיין גאר
פארנעסן זיךס פריערדיגע חטאים און האבין אים גאך בעגיידיעט
(מקנא גיווען) דאס ער איז אזא מענטש גיווארין. — אויף ר' שלמה
פאדראציק האט פון אים גרייליך גינומען האלטן, דען ער איז
דאך אליין אויף אהאלבער אנגילדעטער, און אזוי איז אים
ווייער גיפעלין גיווארין אז מען האט אים פארגישטעלט צו געמען
אים פאר איין איידעם, דען זיין חנה'ען האט מען שוין פיל שידוכים
ירעט

גירעט, אונג עס האט זיך אלץ נישט גימאכט, דא וויל ער נישט,
דא וויל יענער נישט, אונג דיא פלח וויל קיינעם נישט אונג האט
אזויא גירעכניגט דאס דער שידוך מיט זרחתן איז טאקע נאר נישט.

9

א שרעק.

עס פארשטייט זיך פון ועלכסט אז חנהען איז קיינער נישט
גיפעלין גיווען וויל נאר דוד איז איר גיפעלין גיווען, אבער ווא
האט מיט לידען גיווען דאס ער איז ווייט פון איר ווא מורח פון
מערב, דען אירע עלטערין וועלין ניוויס נישט געסען איין ארעמען
ארעם פחור פאר איין איידעם, אונג האט דאחער קיין צייכן פון
ליפע צו אים אין שטוב נישט געווינען, אונג אז נישט דוד'ן צו געסען,
מאכט איהר שוין נאר נישט אויס וועסען עס איז, אונג ווא
עס איז איהר שוין שלעכט געווארען ענטפערנדיג אויף אלע
שידוכים דעם ווארט: גיין, האט ווא נישט ווילנדיג גיענטפערט
אויף דעם פארטי מיט זרח'ן: ווא, וועהענדיג דאס איהרע
עלטערין ווילען דאס גרייליך אונג אין ג. צוא זיצן לאנג אמור איז
אנדזשע ריווקע נישט צו קריגן דעם ליבן נאמען „אלטע מור" אונג
עס איז ווירקליך תנאים גיווען מיט חנה'ן אונג זרח'ן צו ווינע אונג-
פארגענעצטע שטחה.

עס איז פון טאג גענטער געווארען צו דיא תתונה, פון
ביידע צדדים האט מען זיך ווייזער גיריכט אונג גימאכט פארדא
וויפיל מען האט געקאנט, מען האט פאגאנדער גישיקט אייגלאדונגס
קארטין צו אלע פערוואנדעטע אונג גוטע פריינד בעטין אויף
תתונה, אונג אין דעם לעצטן טאג פאר דער תתונה, האבען
אנגעהייבען (דייב)

אָנגעהייבן צוא קומען געסט פון אלע קאנטן, מען האט זיין צו
גענומען זייער פריינדליך אונז עס איז גיווען שמחה וישלון צווישן
דיא מאסען געסט איז געקומען איינע נאר איין אונגיבעטענע גאסט
עפעס אַווייביל אדער אַמיידיל מיט אַקינד אויפ'ן האַנד, וויא זיא
איז אַבער אַרײַן אין שטוב, אונז ורח האט איהר דערזעהן איז ער
גלייך אין אונמאכט גיפאלן!

מען האט אים אַנגעמינטערט מיט מיה אונז קאריק אַנידער
גלשטעט, אַבער שוין אויס חתן, גיט א שרעק?

— די מעשה דער פון איז אזוי, ורח זייענדיג אין שטאט
ב. איז ער איינגיטמאנען ביא איינעם אפולעסין אידן ויין פאטערס
אבאקאנטער וואס וואר איינער פון דיא פרומע אידן אונז האט
שטארק גיהוט ויין טאכטער זאל אויך פרום ויין אונז זאל מיט
בחורים גיט ריידן, אַבער וויא עס איז באוואוסט דאס צוא פיל
היטן איז ערגער וויא גאר גיט, אזוי איז ורח'ן דארטן איינגלייגנדיג
גיט שווער גיווען מיט איהר אין געהיימענעם גוט צוא לעבן, אונז
האט אזוי גיוויזן אקונסט איר שוואנגער צו מאכן אונפערהייראטעט
איר פאטער האט זיך דאס דערוואוסט אונז איז געווארען מלא
הציתה, אַבער וואס העלפט עס, עס איז שוין פארפאלען, אונז
ורח האט גימוסט שווערין אז ער וועט איהר הייראטען, אונז
איז אנוועק געפארען צוא הויז מיט דינען באדינגונג, אַבער וויא
זיין האבען גיט דערווארט ויין צוריק קומען קיין ב. מיט געלט
וויא ער האט צוגיזאגט, האבן זיין גאך גיפרעגט אונז זייענען
דערנאנגען דאס ער האלט זיך ביין פערהייראטען מיט איין
אנגערע, אלזא האט דער פאטער איר געשיקט זיא זאל פארען
מיטן קינד צוא אהם אונז איז גיקומען אין דעם טאג פאר דער
חתונה, עס פארשטייט זיך דאס עס איז שוין קיין חתונה גיט

גיווען

(די"ב)

גיווען מיט תנהען, אונ צו זיך האט מאַקע דער נאך גינומען
 יענע וויא ער האט גיטווארין, צו גיט, דאס ווייס איך אויך גיט,
 נאך גינוג איז אונ צו וויסן דאס תנה איז ווייטער גיבלויבן
 ויצין אמיד אונ נאך מיט אביון — .

10.

דער סוף .

אין אנדער האלבין יאָהר אַרום, אין דיא פאראנדע גאס
 פון נ', זעהט זיך פארינדיג אַמיינערע עקיפאז מיט פיר שווארצע
 פערד גיטפאנט, אונ אין אים ויצין צווייא גרויסארטיקע הערין,
 אין אפאר שטונדיגן אַרום האט מען גיווען אַיינעם פון דיא הערין
 אַריינגייענדיג צו ר' שלמה פאדראציק, נוא וואס זאל איך דא
 ווארטין, צו פריער צו שפּעטער, איך מוז דאך דיר ליבער לעזער,
 אויסזאגן, אונ פילייכט פארשטייט דוא שוין נאך אליין, דאס
 דיווער הער וואר אונזער דוד וואס איז שוין וואס אנדערס וויא
 אישיבה בחור, אונ דער אנדערער וואר דער גופערנאטאר וואס
 דוד האט זיין טאכטער גירעטעט פון טויט, אונ איז איצט אין ה'
 דער גופערנאטאר, אונ איז אין נ' גיקומען צו גאסט דעם נ'ער
 גופערנאטאר .

דוד קומענדיג אַהיים פון נ' האט ער זיך שטארק גינומען
 צו לערנען קענשאפט, אונ איז דיא רוסיסע שפּראַכע ביז גרונד
 ערפאָהרין, ער האט גמרא אויך אלע מאַג גילערינט, אונ האט
 זיך גיפירט וויא גיחעריג איז, ער פלעגט אפּטער שחויבין ברויף צו
 ר' שלמה פאדראציק, אים צו האנקן פאר דיא גיטס וואס ער
 האט (די"ב)

האט אים גיטאן, און חנה'ען פלעגט ער אויך מער גיט וויא גיריסין, מען זאל גיט באמערקן פון זייער גיהיימענע ליבע, און האט לויט גיהאפט אויף אפגעסערע צייט ער זאל קענען ענדעקן זיין ליבע און איר אויספירן, אבער וויא ער האט דעררעכט אז עס איז הנאים גיווען מיט זרחין, איז ער גאר צומיסט און פאר-צווייפעלט גיווארן —.

ער האט זיך גימאטערט ארויס צומרייבען דיא ליבע צוא חנה'ען פון הארצין, אבער עס וואר אומזיסט; און האט זיך אזוי פארעכינט גאר צו אנטלויפן פון דיא קאנטין און צו זוכן עפעס אהבליט פאר זיך, און וויא דער גופערנאטאר איז שוין ארויס פון נ', איז ער אנוועק גיפארן צו איהם קיין ח', און דער גופערנאטאר האט אים צוגינומען פאר אשרייבער, ער האט זיך מיט דער צייט זייער אויסגיציגנט אין קאנצעלאריע מיט זיין גוטן פערשטאנד און גהוישע קענטנים אין שרייבן, ביז ער איז דרגא ווייס גיווארן דעם גופערנאטארס סאקרעטער, און איצט איז ער גרייליך צופרידן גיווען, צופארן קיין נ', צוא ערפארן, וואס עס מאכט זיין ליבע חנה, דען ליבע איז קיין מעטאל וואס ראסטעט, און זיין הארץ האט איהם גאך גיציגן צו איהר, גיט וויסינדיג דאס ווא גאך אפריילין איז. ער איז אריין צו ר' שלמה'ען און ר' שלמה'ס פרוי וואס וואר אין שטוב, האט איהם גיט דערקענט, ער האט גיזאגט דאס ער דארף צו איהר געמאהל, און דערוויילע איז חנה אריין, ווא האט איהם גלייך דערקאנט און האט מיט פרייד און שרעק אויסגישריען: א מוטער, דאס איז דאך דוד! — דער גאך איז ר' שלמה אויך גיקומען, און מען האט זיך ארום גיט קיין ליידענען מיט גיזעצט. וויא האבן איינער דעם אנדערן דערציילט זייער געגענשטאנד, און גאר אן

ש'דכנים איז אויסג'פירט ניווארין דער שידוך, אונז פֿעס איז גלייך
ניווען האכצייט, פֿיידע גופענאטארין וויען אויף גיקומען אויף
דער חתונה, אונז פֿען האט עטליכע טעג גיפיערט מיט גרויס
פֿארד, אונז דער נאך איז חנה מיט גיפארין קיין ה', אונז דיא
גיליכטע וויען אזויא גיקומען צו וויער ציל גליקליך, דען דיא
נוטע סענטשין, דערלעבין אייביג אללעס נוטעם! —

ענדע.

1871. The first of these was the
 establishment of the first
 school in the city, which was
 opened in the year 1871. The
 school was the first of its kind
 in the city, and it was the first
 school in the city to be
 established in the year 1871.

1871.